

Kadınısı üzerine düşünmenin bir biçimi olarak mekânın nasıl düzenlendiği sorusunu sorabilir miyiz ya da mekâna dair dönüşümler bizi ister istemez kadınısı sorusuna çıkarır mı? Gerçek, Simgesel ve İmgeselin birbirine bağlandığı topolojik düğümleri üç boyutlu bir yüzeyin oluşumu olarak düşünürsek, evet. Ve bu yüzeyin ancak birden fazla kopuş sayesinde oluşabildiğini hesaba katarsak da kadınısının işlevi kaçınılmaz hale gelir.

Geçiş, karşılaşma ve buluşma alanlarının şehirdeki akıl almaz dönüşümlerine özne, güncel söylem ve toplumsal bağ kavşağında nasıl bağlantılar kurabiliriz? Kolektif hafızanın nirengi noktaları olan mekanların teker teker yok oluşu, sözün ancak bir tarihçede yer bulabileceği gerçeğini de geçersiz kılıyor ve ilişkilerin yeni biçimlerini hazırlıyor. Bir başka deyişle, kadınısının getirdiği farklılık ve namevcut olmaksızın benzerimizi imgesel eşimiz, uzantımız olarak yaşantıladığımız "bulunma hallerini".

.....

Eğer "gerçeği" sadece sözcüklerin gelip dayandığı bir sınır ya da dur! levhası olarak değil de aynı zamanda her bir sözcüğün ve davranışın kendisinde içerilen yapısal bir imkânsız olarak duyarsak, huzursuzluğu da söylemin yapılanışına has onarılamaz bir gerçek olarak duyabilme ve bu sayede de bu boşluğu her türlü insani üretimin ve karşılaşmanın vazgeçilemez koşulu olan başkalığın yeri olarak yaşatabilme şansımız olur.

Söylemin huzursuzluğu, böylece söylemdeki *bir* huzursuzluk olarak da kavranabilir.

.....

Serge Lesourd, ergenlerin her zaman toplumsal barometrenin güncel bir göstergesi olduğunu söyler. Hangi mekanlarda hangi nesnelerle varlık sergilediklerinden yaygın semptomatolojiye ve ilişki kurma biçimlerine bakarak toplumsal bağımızın açmazlarına ve ürettiği psikopatolojilere dair birçok tespit yapabiliriz.

Charles Melman'ın "paranoyalar" seminerini okuduğumuzda ise ibrenin günümüzde paranoyaların türlü biçimlerini işaret ettiğini söyleyebiliriz. Aşktaki dışa vurumlarından ergenlerdeki acting out'lara, toplumsal eyleme geçişlerden çiftlerin yaşamlarındaki şiddet olaylarına ve nefret sorunsalına kadar paranoyaların yaygın birçok katmanı olduğunu görebiliriz.

.....

Şu sıralar sadece ekranlarla sürdürülen klinik çalışmalarda "çerçeve" konusunu nasıl ele alabiliriz? Gündelik yaşam rutinimizle birlikte ruhsal çerçevemizin de sarsıldığı karantina günlerinde, klinik çerçeveyi teknik endişelerin ötesinde hem aslen neyin oluşturduğunu hem de öznel ruhsal kadrajımızı yeniden bulabilmemizin nereden geçtiğini hatırlayalım: sözcükler. Peki, sözcüklerin sembolik değerinin etkili olmadığı, dahası tanınmadığı oluşumlarda nasıl bir aktarımdan ve çerçeveden söz edeceğiz? Sadece klinik çalışmanın zorluklarında hatta yer yer imkansızlıklarında değil, sağlık sektöründe çalışanların -salgın ilk günleri alkışlansalar da!- giderek artan bir şekilde maruz kaldıkları şiddet, baskı, saldırı vb. olaylarından itibaren tanıklık ettiğimiz bu mesele önemli ve ele alınmayı, geliştirilmeyi bekliyor.

Ötesi için sormamız gereken kaçınılmaz bir soru: sana verilen sözcüklerle ne yaptın?

